

тѣхъ красиво се дигаха синьото на два ката училищно здание, малката черкваца съ наперена камбанария и възвишенна срѣдъ село една сграда като вила—новата Брайкова къща. — Нашитѣ пѣтници спрѣхъ за минута, полюбуваха се на познатата имъ гледка, на Странджевъ възторжено даде изстрелъ отъ револвера си.

— Ще побѣдимъ, Драгое!—рече той и смушка коня.

На страни отъ тѣхъ, по гористъ дърварски пѣтъ караше волски кола възстаръ селянинъ. Странджевиятъ гърмежъ му обърна вниманието; прослѣди той съ очи пѣтниците, па поклати глава.

— Не сж за добро тия! — одума се старецътъ, — Ще разбъркатъ тѣ селото: само да видишъ!

II.

Драгой се отдѣли още отъ край село—отиде си дома. Странджевъ спрѣ до общинската канцелария прѣдъ Боньова дюкянъ. Той надникна отъ прозорцитѣ и ухиленъ скочи отъ коня. На тѣснитѣ и разкривени маси въ кръчмата седѣха наведени селяни, на страна отъ другитѣ седѣше до прозореца и пиеше кафе възпѣленъ 45—50 годишенъ, съ мургаво самодоволно лице селянинъ. Той бѣше Наньо чорбаджи. Селенитѣ посрѣщнаха Странджева най-обикновено—съ лениво „живо здрво“. Той се ржува съ всички, а на край и съ Наня чорбаджи.

— Какъ тѣй въ наше село?—изкриви уста тоя.

— Е, дойде врѣме да ви навидя!—отвърна Странджевъ и обърна гърбъ на чорбаджията. Селенитѣ се спогледаха: прѣди Странджевъ и Наню чорбаджи бѣха едно.

— Слава на Бога учителю!—наближи весело единъ окжсанъ селянинъ;—дай ржка, добрѣ ни дошълъ!

Тоя бѣше бай Койо, дѣдовъ поповъ братъ, отъ срѣдна ржка човѣкъ. Попийнуваше си, бѣше и върлъ крамолникъ. Още отъ зимъсь той явно гълчеше противъ кмета, но не хващаха мѣсто думитѣ му,—човѣкътъ не бѣше въ реда на хората.

Странджевъ стисна протегнатата му ржка.

— Добрѣ съмъ те нашелъ, крамолнико!

— Е, какъ тѣй, а?

— Е, не знаешъ ли, дойде врѣме! . . .

На вратата се показва самъ кметътъ Брайковъ,—високъ и плѣщестъ човѣкъ, облѣченъ въ тѣсни отъ бозевъ шеякъ дрѣхи, а на главата съ ширококрила черна шапка. По снага той не бѣ пѣленъ, но лицето му бѣше подпухнало, възчерно, съ низко чело и гжсти вѣжди, подъ които играяха котешки очи. Правѣха го юначенъ дългитѣ засукани мустаки.